

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/32/2021
Identifikačné číslo spisu:	5813207817
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:5813207817.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D. S., bývajúcej v R., K. XXX/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Serek advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Námestove, Hattalova 373/3, proti žalovanej: JUDr. N. F., bývajúcej v R., Z. XX/XX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 3C/98/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 24. apríla 2020 sp. zn. 8Co/174/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 27. marca 2019 č. k. 3C/98/2013-231 určil, že žalobkyňa je spoluvlastníkom bližšie určeného pozemku, a to v podiele 19/96-ín účasti z celku a žalobkyňa proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Vec právne posúdil podľa ust. § 132 ods. 1, § 134 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy dospel k záveru, že u žalovanej dobrá viera zanikla v roku 2006, kedy ako sama uviedla, došlo zo strany jej a jej manžela k iniciovaniu kúpy susediacej parcely CKN č. XXX a kedy sa za týmto účelom skontaktovali so žalobkyňou. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že prvotne predmetom kúpy a jednania mala byť len táto parcela CKN č. XXX, tak toto jej tvrdenie môže byť pravdivé, ale v ďalšom práve vzhľadom na výsledky náhradných dedičských konaní po právnych predchodcoch žalobkyne, o existencii ktorých mala žalovaná vedomosť, po ktorých žalobkyňa žalovanej už odmietala predatť parcelu KNC č. XXX a nútila ju, a aby od nej odkúpila všetky nehnuteľnosti, ktoré sa vo dvore nachádzajú, a teda nielen tie, ktoré boli v jej vlastníctve, ale aj vo vlastníctve žalovanej, čo žalovaná sama výslovne uviedla vo svojom vyjadrení zo dňa 18. novembra 2013, pričom rovnako na pojednávaní uviedla okrem iného, že „my sme ten pozemok kupovali len preto, aby sme mali pokoj, lebo spoločné bývanie v jednom dome je hrozné“, tak súd mal za to, že táto musela

mať minimálne v roku 2005 (začiatok jednaní o kúpe pozemku č. XXX), najneskôr po skončení dedičských konaní v roku 2006 vedomosť o tej skutočnosti, že žalobkyňa sa cíti podielovou spoluvlastníčkou spornej parcely, a teda nemohla byť so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľná v tom, že jej držba je oprávnená. Ak teda žalovaná na začiatku svojej držby aj mala právny dôvod (titulus putativus), ktorým mala byť kúpna zmluva zo dňa 7. augusta 2001, na základe ktorej nadobudla vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti, a to povolením vkladu do katastra nehnuteľností (modus), táto kúpna zmluva nemohla byť platná v celom rozsahu, a to práve vzhľadom na existenciu právnych titulov žalobkyne. Ako je zrejmé z odôvodnenia rozsudku v bode 6, právni nástupcovia po A. S. tak nemohli previesť na kupujúcu žalovanú kúpnu zmluvou viac práv ako sami mali, keďže nemohli byť vlastníkom parcely ČKN č. XXX v celku po 1-ici, ale boli len podielovými spoluvlastníkmi tohto pozemku v podiele 1-ina spolu. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že spornú parcelu vydržala vzhľadom na uplynutie vydržacej doby, súd sa s jej tvrdením nestotožnil vzhľadom na vyššie uvedené, keďže jej zanikla dobrá viera v priebehu desaťročnej vydržacej lehoty. Pretože súd mal zároveň za preukázané, že žalobkyňa svedčí vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spolu vo výške 19/96-ín z celku, súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. apríla 2020 sp. zn. 8Co/174/2019 napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a vyslovil, že žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanej veci aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, preto podľa § 387 ods. 2 CSP konštatoval správnosť dôvodov uvedených v jeho písomnom vyhotovení, na ktoré v podstatných bodoch odkázal.

2.2. Pre záver o nenadobudnutí nehnuteľnosti vydržaním zo strany žalovanej z dôvodu zániku dobromyseľnosti a následného prerušenia vydržacej doby je aj podľa odvolacieho súdu za rozhodujúce potrebné považovať výpoveď žalovanej na pojednávaní dňa 19. marca 2015, keď na priamu otázku súdu uviedla, že ohľadom sporu o parcelu č. XXX medzi ňou a žalobkyňou, teda parcely, ktorá je predmetom sporu, došlo asi v r. 2005. Tiež to, že pozemok kupovali len preto, aby mali pokoj, lebo spoločné bývanie v jednom dvore je hrozné. Uvedené vyplýva zo zvukovej nahrávky súdneho pojednávania, s ktorou sa odvolací súd oboznámil. Tomuto predchádzalo aj písomné vyjadrenie samotnej žalovanej z 18. novembra 2013 o tom, že žalobkyňa chcela, aby žalovaná odkúpila aj nehnuteľnosti, ktoré sú vo vlastníctve žalovanej po ukončení náhradného dedičského konania. Už len tieto skutočnosti aj podľa odvolacieho súdu zakladajú pochybnosti o tom, že vec žalovanej patrí. Čo sa týka poukazovania žalovanej v odvolaní na geometrický plán vyhotovený v r. 2012 a ohľadom ktorého sa domnieva, že až po jeho vyhotovení bola žalobkyňa treťou osobou upozornená na potrebu prístupovej cesty, treba uviesť, že bolo preukázané a aj okresným súdom konštatované, že tento bol vyhotovený v r. 2011. Žalovaná v odvolaní poukazovala aj na to, že v r. 1978 právna predchodkyňa žalobkyne všetky nehnuteľnosti vrátane pozemkov predala š. p. Domáce potreby odštepny závod Banská Bystrica, za ktoré jej bola vyplatená kúpna cena a kupujúci ich do r. 1991 užíval, a preto aj keď tento subjekt nadobudol nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy, ktorá nebola schválená nadriadeným orgánom, bola pre neho dostatočným podkladom pre dobromyseľnú a nerušenú držbu po dobu viac ako 10 rokov, čím nadobudol vlastníctvo k nehnuteľnostiam vydržaním a žalobkyňa nebola preto oprávnená zdediť nehnuteľnosti. Podľa odvolacieho súdu uvedená námietka ohľadom vydržania nehnuteľnosti uvedeným subjektom by bola posudzovaná za stavu, keby žalovaná tvrdila, že nadobudla spornú nehnuteľnosť od neho. Žalovaná však nehnuteľnosti takýmto spôsobom nenadobudla. Vzhľadom na uvedené bolo potom možné akceptovať spôsob nadobudnutia nehnuteľnosti dedením žalobkyňou. Uvedenú námietku preto odvolací súd nepovažoval za rozhodnutie za dôvodnú. Vzhľadom na to námietky uvádzané žalovanou v odvolaní v rámci uplatnených odvolacích dôvodov neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a neumožňujú ani záver o vadách konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie.

3. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, poukazujúc na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Domnieva sa, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa sudy nižších inštancií odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, „čo sa týka posudzovania vydržania nehnuteľností a plynutia doby vydržania. Taktiež sa domnieva, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho posúdenia veci, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, ktorá preukazovala, že dobrovoľnou a nerušenou držbou po dobu viac ako 10 rokov nadobudla vlastnícke právo k celej nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto sporu. Pretože súd prvej inštancie a odvolací súd tieto skutočnosti nebrali do úvahy, žalovaná sa domnieva, že takýmto postupom súdov došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).“

3.1. Po polemike so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu žalovaná zotrvala na názore, že splnila všetky podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti vydržaním. V priebehu rokov 2000 a 2001 zistila právnych nástupcov vlastníčky nehnuteľnosti a po prejednaní dodatočného dedičstva bola vyhotovená kúpna zmluva, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený 19. februára 2002. Od povolenia vkladu kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností žalovaná túto nehnuteľnosť držala a užívala ako svoje vlastníctvo do júla 2013, kedy od právnej zástupkyne žalobkyne dostala list, ktorým ju vyzvala na prevod podielu z nehnuteľnosti parc. č. XXX v podiele 16/96-in účasti. Žalovaná sa domnieva, že v tomto prípade desaťročná lehota dobromyseľnej a nerušenej držby uplynula dňom 19. februára 2012 a od 20. februára 2012 sa žalovaná stala výlučnou vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti. Na základe uvedeného žalovaná navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedla, že dôvod prípustnosti dovolania tak, ako je formulovaný žalovanou v jej dovolaní, nie je postačujúcim na to, aby sa takýmto dovolaním dovolací súd zaoberal v merite veci, keďže vôbec nešpecifikuje, v čom je právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v napadnutom rozsudku v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou; žalovaná vo svojom dovolaní vôbec neuvádza, v rozpore s akými konkrétnymi rozhodnutiami odvolacieho súdu je právny názor odvolacieho súdu špecifikovaný v napadnutom rozsudku. Len samotná polemika žalovanej so spôsobom, akým odvolací súd hodnotil dôkazy vykonané v spore, nezakladá prípustnosť dovolania. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

7. Dovolateľka namietala (aj) arbitrárnosť a zmätočnosť odvolacieho rozhodnutia. V tomto ohľade vyčítala odvolaciemu súdu, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (bod 13 jeho odôvodnenia).

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Žalovaná tvrdila, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom zasiahol do jej práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Nesprávnym procesným postupom je len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca (ne)činnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor). V zmysle § 420 písm. f/ CSP relevantným je nesprávny procesný postup, ktorým bola strane znemožnená realizácia jej procesných oprávnení a zmarená možnosť jej aktívnej účasti na konaní. Pokiaľ postupom súdu nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, nie je ním ani časť rozhodnutia (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

11. Pokiaľ dovolateľka vytýka odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie (bod 7), najvyšší súd pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Ústavný súd považuje tento právny názor najvyššieho súdu za ústavne udržateľný (II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 279/2018).

12. Napriek uvedenému v bode 11. najvyšší súd dodáva, že z obsahu spisu sa nepotvrdilo ani tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd v relevantných východiskách v bode 13. svojho odôvodnenia uvádzal skutočnosti, ktoré z vykonaného dokazovania nevyplývali. Dokazovaním v priebehu prvostupňového konania bolo preukázané, že u žalovanej dobrá viera zanikla v roku 2006, pretože najneskôr po skončení dedičských konaní v roku 2006 mala vedomosť o tej skutočnosti, že žalobkyňa sa cíti podielovou spoluvlastníčkou spornej parcely, a teda nemohla byť so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľná v tom, že jej držba je oprávnená.

13. Pokiaľ námietky žalovanej po obsahovej stránke smerovali tiež k samotným právnym záverom odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (R 24/2017, 1Cdo/71/2018, 2Cdo/49/2018, 3Cdo/37/2018, 4Cdo/1/2018, 5Cdo/191/2018, 7Cdo/79/2018, 8Cdo/76/2018). Tieto právne závery nepovažuje ústavný súd za ústavne neakceptovateľné (I. ÚS 61/2019).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

14. Podľa názoru žalovanej je jej dovolanie prípustné aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

16. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti

dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

17. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako tak je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

18. Žalovaná (kvalifikovane zastúpená advokátom, pozn.) podala dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V polemike so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu zotrvala na názore, že dobrovoľnou a nerušenou držbou po dobu viac ako desať rokov nadobudla vlastnícke právo k celej nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto sporu.

19. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku), ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Rovnako tak sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu vecí významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 a § 432 CSP.

20. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

21. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky relevantnej podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priechiaci sa koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania.

22. Z dovolania (bod 3.) vyplýva, že žalovaná vytyka odvolaciemu súdu viacero nesprávností, sčasti namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je podložené náležitým zistením skutkových okolností významných pre správne právne posúdenie vecí, kritizuje správnosť jeho právnych úvah, náhľadov a záverov, ako aj neopodstatnenosť niektorých jeho konštatovaní. Ani pri posudzovaní dovolania žalovanej podľa obsahu tohto mimoriadneho opravného prostriedku (§ 124 ods. 1 CSP) však z neho nevyplýva, konkrétne ktorou „právnou“ otázkou (odvolacím súdom riešenou odlišne od ustálenej praxe dovolacieho súdu) bola podľa jej názoru založená prípustnosť ňou podaného dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

22.1. Pokiaľ žalovaná nesúhlasila so skutkovým zistením rozhodných skutočností nižšími súdmi, na základe ktorých tieto konštatovali, že u žalovanej dobrá viera zanikla najneskôr v roku 2006, pretože po skončení dedičských konaní v roku 2006 žalovaná mala vedomosť o tej skutočnosti, že žalobkyňa sa cíti podielovou spoluvlastníčkou spornej parcely, a teda nemohla byť so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľná v tom, že jej držba je oprávnená, platí už vyššie uvedené, že skutkové otázky netvoria

rámec nesprávneho právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 CSP), a to o to viac, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (bod 17. in fine).

23. Najvyšší súd z týchto dôvodov dospel k záveru, že žalovaná nedôvodne vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP z toho, čo nepredstavovalo riešenie právnych otázok, na ktorých by spočívalo právne posúdenie danej veci a zakladalo prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia. Dovolateľka navyše v súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP ani neoznačila relevantnú ustálenú prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd svojím rozhodnutím odkloniť. Z obsahu jej dovolania možno preto vyvodiť, že v skutočnosti nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. Z uvedeného potom vyplýva, že žalovaná v tomto prípade namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľka vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri aj bod 19. in fine).

24. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

25. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP (v časti, v ktorej namietala existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP), a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.